

Сходно члану 2. и 4. Правилника о организовању Конкурса за најбољу савремену епску песму на српском језику за 2025 годину, и Извештаја жирија од 29.09.2025 године који чине проф др Бошко Сувајић (Филолошки факултет Београд), др Данка Лајић Михајловић (Музиколошки институт САНУ) и др Бранко Златковић (Институту за књижевност и уметност у Београду), директор Културног центра општине Медвеђа доноси:

РЕШЕЊЕ

О ПРОГЛАШЕЊУ НАЈБОЉИХ САВРЕМЕНИХ ЕПСКИХ ПЕСАМА ЗА 2025 ГОДИНУ

I За најбољу савремену епску песму проглашавају се:

1. место - „Венац за Спасоја“ - шифра - „Бојовић 1961“ - аутор Миодраг Шуковић, Аранђеловац
2. место - „Пуковник пилот Миленко Павловић“ - шифра - „Од поштења нема ништа прече“ - аутор Миљан Додеровић, Батајница
3. место - „Клетва Херцегова“ - шифра „Свиће зора“ - аутор Миљан Сандић, Пљевља

II За похваљене савремене епске песме проглашавају се:

- „Епска пјесма о епским пјесмама“ - шифра „1181“ - аутор Радосав Додеровић, Маровац
- „Ратни хирург др Миодраг Лазић“ - шифра „Јесен 1969“ - аутор Никола Никчевић, Гацко
- „Српски витез Трипко Кулић“ - шифра „Старохерцеговац“ - аутор Симо Додеровић, Батајница

III Наградни фонд за 2025 годину је:

1. За прво место новчана награда у износу од 18.000,00 динара
2. За друго место новчана награда у износу од 15.000,00 динара
3. За треће место новчана награда у износу од 12.000,00 динара

Уз новчане награде добитницима награде се уручује и Плакета.

IV Ауторима похваљених песама се додељују Похвалнице.

V Награде и Похвале за проглашене најбоље епске песме у 2025 године биће уручене 22.10.2025 године у 12:00 у Културном центру општине Медвеђе.

У Медвеђи 29.10.2025 године.

Број: 287/2025

Директор

Небојша Јакшић

1. МЕСТО

ВЕНАЦ ЗА СПАСОЈА

Ђед Спасоје, Шуковића греде,
од Степена, поља Гатачкога
и Цернице, љуте меденице,
и још љуће траве присојнице
где`но многи цвети изникосе
пркосећи ветру и камену.
Беше ратник од оних времена
када пуче Невесињска пушка
па нам дозвоља Мркоњића Петра
да ојача младо и нејако
да осмели што још храбро није,
осоколи сва јуначка срца
за крст часни и слободу златну.
Молећи се свевишњему Богу
правде, здравља, слоге и јунаштва
да у миру живот проживимо.
Беше ратник кад се заратило,
преко Дрине, на земљу Србију,
све до Цера, свијетле планине,
Колубаре свете воде хладне.
Нагрнуше болест и несрећа,
опет сила земљу притиснула,
до Призрена, града Душанова,
где одлуче да крену далеко,
Албанијом до сињег мора.
Све кличући нек живи Србија,
мила мати, кућо, окућнице.
Своме роду донијеше слободу
Беше мира не потраја дуго.
Мир чуваше к`о одећу стару,
спреда крпиш, одстрага се пара.
Опет сила земљу притиснула
и на Степен крену да удари,
до Корита и Билећа града,
прете јаме и мрачне пећине,
ножом, маљем и пушкама дугим.
Тад Спасоје људе окупио
чекајући горе, изнад Греда,
све злоноше, црне гује смрти
што несрећу свијету учинише.
И не знамо што је њима било,
ниједан се отуда не врати
да казује о својему јаду,
кад јунаци злога дочекаше

и од злого људе избавише.
Ту догори и њихова свијећа.
Гори наша, нека пламен траје
да обасја нова покољења,
Те године беше постарио,
седе људи, о рату причају,
хоће ли се опет ратовати.
Сви се плаше, ником воља није
и чекају што ће деда рећи.
Он умије то му тешко није
јер је многе научио речи,
тешких дана, у љутоме боју
гледајући смрти у зенице,
видајући болне ране душе.
Виђу бола, ниђе ране нема,
нит` модрица нит` крви црвене,
но те гризе, ломи и прелама
и тежином притиска обрве.
Тешка туга у грлу застане
па се спусти и за срце стегне.
И препусти лека забраву.
Ко умије њем` се посрећило,
заборав је снага човекова
к`о стрпљење у овом животу
и одлучност, снага и брзина
кад је рата, а то живот није.
Он поскочи те охрабри људе.
„Нема страха кад се мрети мора
но се снага појави некаква,
не да човек себе од другог
док је мира и у миру вјере.
Не бој`те се моји соколови!“
Све се смири, а он мира нема.
Вероваху, он ни себи није.
Сви одоше само снаха оста,
па је позва да јој нешто каже,
у тишини да нико не чује
јер су речи вазда скупе биле.
Што се рече ту повратка нема,
не сачува главу од језика.
„Нећу Маро, живота ми мога,
ја сам своје српству одужио
ка`но моја браћа Херцеговци,
добровољци српскијех земаља,
да ратујем кад ми вријеме није!
Рат је ужас, беда и страхота
и несрећа највећа човеку!
Нема мира, како грдан био,

а да није од свакога рата
лепши, бољи и срећнијих дана.
Нек ратује ко памети нема!
Сад говоре, то су идеали,
па све тако као да не знамо
и немамо речи у језику.
То су лажи дјецо моја драга!“
Клону глава на прса јунака
када стаде срце у грудима.
и сви редом капе поскидаше.
А у жена све црне мараме,
не скидају док жалости има.
И гаврани црни загракташе
„Увек има, увек ће је бити!“
Тад Спасоје у миру почину,
и јунаку спомен начинише,
насред земље, банатске равнице.
Такве душе и таквијех људи,
сваком мору и свакој планини
има лађа што таласе носе,
има крила за лет, у висине!
Нема неба да живот покрије,
нит` небеса да се под њих скрије.

Шифра: Бојовић1961

2. МЕСТО

ПУКОВНИК-ПИЛОТ МИЛЕНКО ПАВЛОВИЋ

На хиљаду девете стотине
деведесет девете године;
у Сријему, питомоме крају,
дан освану четврти у мају.
Дан освану, ал црњи од ноћи,
јер ће црни освајачи доћи

и њихови бомбардери љути
што ће плаво небо притиснути.
Пуковниче Павловић Миленко
тог је дана вјечну славу стеко;
командант је над ловачким пуком,
ал се с љутом суочава муком.
Бјеху му се сви пилоти, смјели,
јуначкога боја ужељели,
ал авион ни један не има
да на мегдан стане душманима;
Свакоме је вијек дотрајао -
у лијету не би потрајао.
И у такво јуначко безнађе,
Павловића нови кастиг нађе.
Безумно му наређење стиже,
пилот један смјеста да се диже
авионом у плаве висине,
ђе ће моћи само да погине.
Да послуша наређење дрско,
том соколу учиње се мрско;
па похита бази „Батајница“
у гнијездо јуначкијех тица.
Како стиже, авиону приђе,
у кабини свог пилота виђе.
Виђе страха у соколу нема
док за борбу храбро се припрема.
То бијаше један момак млади,
а сад гледај како јунак ради.
Он нареди младоме пилоту:
„Данас ћеш ми остат у животу!“
Из кабине пилота изведе,
па он лично у авион сједе.
А кацигу кад на главу стави
равни Сријем за собом остави.
Шумадију зелену прелеће,
изнад града Ваљева долеће;
подиже се право у висине
про чувене Влашића планине.
Кад би изнад Горњег Црнијева,
поче душа јунаку да пјева.
Гледа родну кућу, са облака,
кад ево ти мука на јунака -

на њ га шеснест авиона креће,
ал Миленко устукнути неће;
нити ће му затрептати око,
већ у борбу храбро иде соко.
На њ га лете зрна и ракете,
ал ни једна не мож да га смете.
То витеза препануло није,
већ у борбу ступа одважније.
Боже мили, зорнога јунака,
таквог скоро неће рађат мајка.
Је л Обилић то добио крила,
ил Момчило јаше јабучила?
Ил је оно Реља Крилатица?
Не! Оно је соко, сива тица,
пуковниче Павловић Миленко,
што душмана гони подалеко.
Сад он један њих шеснаест гони -
залуду им нови авиони.
Дванаест је, дугачких минута,
ова борба водила се љута.
Тад душмани, у својој немоћи,
затражише са стране помоћи;
па из Тузле послаше ракету
да погоди Миленка у лету.
Виђе јунак да ће погинути,
ал авион не шће напуштити!
Ту је смрти гледао у очи,
па у Цаство Небеско укрочи;
и сад вино с Обилићем пије -
другога му равног вала није.

ШИФРА: Од_поштења_ништа_нема_прече

3. МЕСТО

КЛЕТВА ХЕРЦЕГОВА

Ево има пет стотона љета,
Херцег Шћепан те земљом не шета.
Он остави Земљу и градове,
Што и данас његово се зове.
Херцег земља и данас постоји,
Град на мору те валове броји,
И још доста остави добара,

Све то душман оте и похара.
А деси се чудо изненада,
Пробуди га мука и неправда.
Анђели му небески казаше,
За лаж једну када је сазнаше.
Да се прича дуго од давнина,
Да је блудник и никоговина.
Кад је сина једнога женио,
Да је снају своју обљубио,
У Љубишњи, госпођи од гора,
Какве нема до сињега мора.
Син га онда на мегдан позиво,
Он се неђе у планини скриво,
Па потков'о коње наопако,
Траг заваро и тако умако.
Због прељубе што је учинио,
Љубишњи је име нађенуо.
Кад му рана отвори се љута,
Стаде клети небројено пута:
„ Ко измисли клевете и лажи,
Молим Бога нека се истражи.
Молим Бога и Светог Јована,
Бијелога да не гледа дана.
Све што има носила му вода,
Не имао од срца порода.
Не имао куће ни кућишта,
У пољу му не родило ништа.
Мјесто воћа, расла му кукрика
А од брата имао крвника.
Најгоријем именом га звали,
Губава га прстом казивали.
А ви ћецо колико вас има,
Не вјерујте такијем лажима.
Ваке лажи и нека легенда,
Србину је велика увреда.
Србин снају као шћерку пази,
Ко родитељ прави јој прилази,
Јер му снаја лозу наслеђује,
Кућу пази дворе уређује.
А сад гусле и перо узмите
Запјевајте и 'вако пишите,
Да вам кажем о мени истину,

Испричајте унуку и сину,
Моји су се сви Косаче звали,
Од постанка па док су нестали.
Витезови и војводе били,
Народ Српски поносно бранили.
Ја сам био витез и војвода
За свједока имам Вишњег Бога.
Ја нијесам никад блудник био,
Нит сам своју снају обљубио.
Био Херцег од Светога Саве
И сидио међу врсне главе.
Цар њемачки Херцегом ме звао
И титулу моју је признао.
Од велике куће и порода
Ја имадох и сина изрода,
Што му бјеху пречи пашалуци
И да приђе султановој руци,
Него круна од Светога Саве
И да Срби вјечито га славе.
Ове лажи које се проносе,
Душмани нам са њима пркосе.
Да докажу како не ваљамо,
За поштење и образ не знамо.
Да смо народ без икаквог реда,
Да људскога немамо угледа.
Зато ђецо ви морате знати,
Неслога вас не смије да прати.
Кад вам душман смакнућем пријети,
Морате га сложно дочекати.
Душманину ко скуте пољуби,
Част и образ до вијека губи.
Нема вишег на свијет пораза,
Но мријети црнога образа".

ШИФРА: СВИЋЕ ЗОРА

ПОХВАЉЕНЕ ПЕСМЕ:

ЕПСКА ПЈЕСМА О ЕПСКИМ ПЈЕСМАМА

Кад је Господ свијет саградио
и разумом људе наградио,
људскоме је оставио роду
да цијени правду и слободу;
По истини и души да мјере,
да богаства нема изнад вјере
а како ћеш чинити другоме
то се надај и у дому своме.
А да би се памтило и знало
шта се коме и кад дешавало,
да неможе ништа да се скрије
предаје се суду историје,
па вријеме о томе пресуди
по заслуги слави ил' осуди;
Те су многи догађаји знани
казивани или опјевани,
а када се све то догодило
и да ли је баш онако било
не постоје увијек докази
па лаж често олако пролази.
Но жеља је свакога народа
да се слави живот и слобода,
па наслеђе које су имали
у пјесме су своје уписали
да би славу своју уздизали
и тако су епови постали,
по свијету у разна времена
различитих тема и имена.
Еп сумерски Месопотамије
Гилгамеш је писан најраније
још за слова док се није знало
но се писмом другијем писало.
И хеленска историја жива
на митове стоји и почива,
културу су своју подизали
кроз богове за које су знали
а све оне богове њихове

слијеп Хомер стави у стихиве
Одисеје или Илијаде
и бесмртност еповима даде.
Рамајана и Махамбхарата
скупљи јесу од сувога злата
за Индусе и културу њину
тако славе своју отаџбину,
кроз записе шта је било прије
од времена старе историје.
Калевала ништа друго није
но митови финске религије,
ођевени рухом историје
и народне старе традиције.
Енеиду писа Вергилије
у част старе римске империје
и Августа моћног цара слави
свом имену бесмртност остави.
Под Ловћеном горостас се роди
што пјеваше правди и слободи,
„Горски Вијенац“ изви из кремена
црногорског крша и камена,
на легенди што настао није
но је слика српске историје,
коју Његош у Вијенац стави
да га српство довијека слави,
што свијету цијелом показу
да човјек ништа без образа,
без морала, части и поштења
да не може бити узвишења.
Без слободе и без отаџбине
за коју је понос да се гине,
живит није ништа но страдање
и узалуд у бога надање.
„Без муке се пјесна не испоја,
без муке се сабља не сакова“
тако Србин од Господа узе
и кад лије жалоснице сузе
да ће оне знамење постати
на коме ће српски род опстати;
А јуначке битке и прегнућа
шта српскоме роду значи кућа,
породица, браство, племеници,

божја црква и истовјерници
но једнако и туђе поштује
па иако са њиме ратује,
да се спаси и да ослободи,
тако чине божији народи.

Шифра: 1181

РАТНИ ХИРУРГ др МИОДРАГ ЛАЗИЋ

Гусле моје историјо жива
Вас је Господ Србину дарива
Да му славу прошлост опјевате
И корјене древне сачувате.
Да би српска поколења знала
Да је кућа глува без гусала
Да од звука гусала српскије
Не постоји љепше мелодије
Која душу Србину кријепи
Да их није били би слијепи.
Останимо оно што и јесмо
Без гусала ми Срби нијесмо.
Па с помоћу свемогућег Бога
А у славу хирурга ратнога
Спасиоца српског преко Дрине
Ђе је ратне провео године
Патриоте од сокола птића
Чувенога доктора Лазића.
Запјеваћу јер ме Српство зове
Да посветим бесмртне стихове
Српском оцу ратне хирургије,
Доктор Лазић заборављен није
Нит његове заслуге велике
У стварању Српске Републике.
У Земуну Лазић се родио
И кораке прве направио,
Ту је прва научио слова
Пред њим књига отвори се нова
Живот само најсмјелије бира
Дијете је војног официра
Из угледне српске фамилије

Па у духу старе традиције,
Родитељи васпиташе сина
На извору људскије врлина
Но му отац доби прекоманду
На југ земље у војну команду,
Задатак му нови повјерише
Па се тако у Ниш преселише.
Брзо лете дани и године
А Миодраг доктор медицине,
Српски хирург угледног имена
Када тешка дођоше времена
За род српски преко воде Дрине
Деведесет и прве године
На ратиште добровољно оде
На грудобран части и слободе,
Ђе се крвљу историја пише
Да рањене борце оперише
А недужне страдале цивиле
Хорде смрти кад су удариле
На огњишта српска и прагове
Да оставе кржаве трагове
И наставе ђе је Анте стао
Па кликују да је час дошао
Што је српско све под нож ставили
И на Дрини међе поставили,
Тај сан живи у њима одавно
Да се затре сјеме православно
Но то Срби неће дозволити
Вјековна ће огњишта бранити
Манастире свете и гробове
Опет Србин мора у ровове,
Да част брани српскога војника
И спасава нејач од крвника
Јер он нема другу отаџбину
Животима браниће Крајину.
Доктор Лазић у те тешке дане
Вида српским јунацима ране,
Добра дјела рођен је да чини
Једини је хирург у Крајини
И велики спаситељ и нада
За подручје од двјеста хиљада
Српске дјеце цивила војника

И стотине тешких рањеника
Све од Книна, Глине и Баније
Стизао је на прве линије
Ђе се воде борбе непрестане
Јунацима да лијечи ране.
Фронт крвави од жестине јечи
А његове мелемне ријечи
Давају им неизмјерну снагу
Док се боре на кућноме прагу
Под ранама љутим да истрају
Докле смрти у очи гледају,
Српској војсци тако морал дава
На стотине живота спасава
Све од Уне па до Костајнице
Док Хрвати гађају болнице
И оловне док падају кише
Доктор Лазић стално оперише.
Једног дана у ратну болницу
Донијеше рањену трудницу,
Метак јој је прошао кроз главу
А крв косу умрсила плаву
Сваког часа све је смрти ближе
Но је Лазић из мртвије диже
Два живота спасио је млада
Па зар већа постоји награда
А Бог даде и света Тројица
Роди сина Српкиња Милица
Захвали му на хуманом чину
И Миодраг даде име сину.
Сва Крајина на барут мирише
Доктор Лазић ратни дневник пише,
О страдању српском и мукама
Рањеници мру му на рукама
Једна млада српска добровољка
Из Петриње звала се Радојка,
Уз раме је српскијем борцима
Добошар јој руски на грудима
Пред душмане одлучно је стала
Стихове је на фронту писала
О јунаштву крајишког народа
За њу нема цијену слобода,
Српству кличе, а смрти пркоси

Док је рафал усташки покоси
Мртва млада поетеса паде
А мушко јој дијете остаде,
Мали Стојан од седам година
Па је више пушка у Србина.
Након више од годину дана
Доктор Лазић мимо свога плана
Из српске ће Крајине да крене
Док су борбе вођене паклене,
Посавина равна кад гораше
А смрт живот у трену кидаше
Кроз потоке крви и безнађе
„Коридором живота“ изађе.
И здраво се врати у Србију
Да обиђе своју фамилију
Двоје дјеце и супругу драгу
Што му дају у животу снагу.
Но то неће дуго потрајати
Ратни пламен и Босну захвати.
Доктор Лазић размишљао није
Него одмах крену из Србије
Да помогне браћи преко Дрине
Тако раде људске величине
И велики српски родољуби
А Миодраг вријеме не губи
У болници „Коран“ на Палама
Многи српски борци под ранама,
На хируршке захвате чекају
Спаситељу српском се надају
Ратни хирург не чекаше часа
Но спашава коме има спаса
И куражи српске соколове
„Све ће ово јуче да се зове
Све витешки треба издржати
А најприје образ сачувати
У тешкоме ратноме времену
Чиста душа не има цијену“.
Но у граду испод Требевића
Хитно траже хирурга Лазића
Сарајевско-нишићко ратиште
Постало је крваво бојиште
Није било дана без мегдана

Без носила и крвавих рана,
У Блажују под називом „Жица“
Отворена ратна је болница
На Илиџи близу врела Босне
Па је у те дане судбоносне
Хирург Лазић с тимом сарадника
Љекарска му налаже етика
Да спашава животе другима
У најтежим ратним условима
За четири кржаве године
На бранику српске отаџбине
Најтеже је захвате радио
А народ је српски говорио:
„Бог па Лаза тако су га звали
И ко свеца њега поштовали,
Даноноћно Лазић оперише
Јер спасити један живот више
Од ичега било је вредније
Док на фронту грме експлозије.
Земља дрхти а горе небеса
Рањеници стижу са Отеса
И осталих српских положаја
Ратној причи ко да нема краја,
Са Сокоља, Вогошће и Хреше
Једног српског борца донијеше
Са крвавих илиџанских кота
Који знаке не дава живота
Рафал му је изрешето груди
Доктор Лазић из коме га буди,
Грудни кош му одмах расијече
Крв јуначка ко поток потече
Док нестварна одвија се драма
Држи живо срце у рукама
Па уз помоћ хируршке магије
И милости са неба Божије,
Спаси живот српскоме војнику
Тако пише у ратном дневнику.
Уз велико знање и прегнуће
Доктор Лазић чини немогуће,
А најтеже што доктору пада
То је нејач што невинно страда
Па му туга срце пресијеца

Када дођу под ранама дјеца
А спаса им нит лијека нема
То је жалост и туга голема
У ријетким тренуцима мира
По мислима Миодраг пребира,
Па се пита: „Шта то драги Боже
Ум човјеку помутити може
Да убија силује и пали
Зар су тако неки људи мали“.
Пред очима стално му је слика
Неутјешног српскога војника
Како носи мртву дјевојчицу
Сву у крви у ратну болницу,
Дјетињство јој прекину граната
У дворишту испред кућних врата
Беспомоћна ту је медицина
А вапаји оца Слађанина,
Док анђела малог дозиваше
У души се вјечно урезаше.
Још је доста тешким момената
Из минулог отаџбинског рата
Тужних прича и ратних голгота
Да их памти до краја живота
Неуморан хирург из Србије
Четрдесет мјесеци ратније
Борио се другим за животе
И прошао ужас и страхоте
Сарајева и Српске Крајине
Да га славе Срби преко Дрине
Док је крста и светих Тројица
Само ратну болницу је „Жица“
Прошло дванес хиљада и више
Срба који помоћ затражише,
Три је и по хиљаде захвата
Урадио за вријеме рата
И великих нагледо се мука
Крви суза смртније јаука
Да би роман написат се мога
О животу хирурга ратнога.
Рат у Босни примиче се крају
Док се мапе мировне цртају,
А моћници свјетски са Запада

Сто педесет и више хиљада
Сарајевских Срба раселише
Па огњишта родна напустише
Оно што су пушком одбранили
За столом су лако изгубили,
То Лазићу много тешко паде
На Илици још мало остаде
Српску муку и невољу гледа
Срце му се кида од иједа
А сузе му оросише лице
Док посматра српске избјеглице
У безнађу и у невјерици
Док одлазе према Лукавици
Сеобе су суђене Србима
То је тако било вјековима
Узалуд се нијесу борили
Светињу су највећу створили
А на радост српства свеколика
Нека живи Српска Република.
Па кад ратну заврши мисију
Доктор Лазић оде у Србију,
Вољеној се врати породици
И свом послу на нишкој клиници.
Још из рата навиру сјећања
А почеше стизати признања
Од највећих српскије синова
Патријарх га Павле одликова
Куд ће више части и радости
Кад из руку његове свјетлости
Прими орден Светог оца Саве
Кога Срби поштују и славе,
За човјечност и дјела хумана
Доби орден светог Романа
И звијезду степена првога
Карађорђа вожда великога
А из братске Српске Републике
За заслуге из рата велике,
Орден с крстом милосрђа доби
Доктор Лазић, а да други ко би
И још доста признања другије
Доби доктор нишке хирургије.
Али скромност изгубио није

Ту врлину људи великије
Од рођења носи у генима
Мјесто му је међу бесмртнима.
Али човјек за свога вијека
Никад не зна шта га сутра чека
Живот често неправедан буде
А посебно за поштене људе
То је тако било одвајкада
Све што дође брзо изненада,
Када човјек на муци се нађе
Нек се бори с оним што га снађе
Ко у доба страшне пандемије
Какву свијет запамтио није
И доктора Лазића захвати
Смртоносни вирус непознати
С којим ће се тешко да избори
Не помаже струка ни доктори,
Задњу битку издржао није
Од короне проклете умрије
Ко јунак је мого да погине
У крвавом рату преко Дрине,
Јер ће једном мријети свакако
Али не би суђено му тако
Толико је живота спасио
И великих дјела учинио
Добро добрим треба да се враћа
А не да се са животом плаћа.
Смрт чувеног хирига ратнога
У души је народа српскога,
Оставила тугу и празнину
Са пјесмом га српском „Марш на Дрину“
Уз народне почести највише
На починак вјечни испратише,
То му жеља последња бијаше
Када душу Богу предаваше
Свеколико Српство док тугује
Миодрагу небо се радује,
Ту га мјесто заслужено чека
Име ће му живјет довијека
Док је крста и рода српскога
И косовског завјета светога
Докле зоре изнад Чегра свићу

Мир ти вјечни докторе Лазићу.

ШИФРА „ ЈЕСЕН 1969.“

СРПСКИ ВИТЕЗ ТРИВКО КУЛИЋ
(1948-28.09.2021)

Ој Србине образа св'јетлога,
чувај име Тривка Војовога
из Кулића, дичне породице,
из јуначке Горње Јабланице;
из Врабаца повише Медвеђе,
ђе су биле са Турцима међе;
ђе су биле турске карауле,
ђе су многе закукале буле.
Ту се Тривко роди и стасава
у човјека и у горског лава.
По узору на своје предаке
још ко дјечак бранио је ђаке,
од шиптарске иреденте младе
на биљегу нико му не стаде.
Кад се мушке доватио снаге
он напусти родитеље драге,
отаџбини у службу се стави,
Београду на ријеци Сави,
и опасач ту припаса плави;
милицији у прве редове,
ђе га правда и част људска зове
Ту велико поверење стече-
нема тога да му препорече;
јер на правду Бога јединога
нејаког је штитио свакога,
те се зато у године младе
свуд прочуо у више команде;
али Тривка звање не занима,
но да чини добро свим људима.
Ратни вихор када земљом крену,
кад се српство нађе у пламену,
Тривко у бој свуд је био први
ђе потоци деру људске крви.
Бранио је српску земљу свету
и водио борце по Космету.

Са педесет пуних својих љета
јунаштво му старост не омета,
већ са пушком у ратне јурише
он чињаше подвиге највише,
а младе је борце све штитио,
па је мушка прса закитио
са орденом највишег степена
за јунаштво из тога времена.
Традиција Кулића је соја
да с медаљом врате се из боја,
те Тривково то одликовање
редом седмо би им на имање.
Кад Бог даде и рат када мину,
здро Тривко дође дому њину.
Дође жени, сину и шћерима,
милој браћи и свим сродницима -
да се њиме сво братство поноси,
том соколу што правду проноси.
Многоме је Тривко помогао,
завичај је драги уздигао.
Удао је своје миле шћери
и унучад драги Бог му даде,
докле ковид попут какве звјери
Милоша му зета не украде.
Украде га у цвјету младости,
нек му Господ младу душу прости.
За Милошем, не би много дана,
и братанца изгуби Драгана.
Са њима се Тривко поносио
и мушки је жалост подносио.
Домаћине српске куће дичне,
родољубе и храбри ратниче,
кроз кише си плотуна газио
и душмана сваког поразио,
али болест што свијет затресе
сад ненадно и тебе однесе.
Нека ти је Тривко вјечна слава,
нек ти душа у Рају царује;
Твом потомству напредак и здравље
нека Господ са неба дарује.

ШИФРА: СТАРОХЕРЦЕГОВАЦ